

[Landbrugsministeren.]

brød selv med en 100 pct.s indmaling, men efter min opfattelse er denne situation mindre sandsynlig. Det er min tro, at når landbruget og jeg har kunnet enes om, at kun gode, sunde og normalt tørre varer skal kunne afleveres til staten, skulle det være muligt at begrænse administrationen til noget meget lidt bekosteligt.

Lovforslagets kap. II om indmalingspligt er nødvendigt, for at staten kan komme af med det modtagne brødkorn til møllerne, medmindre man da vil ind på en kvotering af brødkornsimporten, og en sådan kvotering holder jeg ikke af, idet den fører til påstande om, at staten hindrer folk i at gøre deres indkøb af udenlandsk brødkorn på de gunstigste tidspunkter.

I lovforslagets kapitel III indeholdes bestemmelser om, at importeret foderkorn ved hjælp af afgifter skal bringes op på en pris af 37 kr. for havre og milokorn, 40 kr. for byg og 42 kr. for majs pr. 100 kg cif dansk havn.

For ikke at gøre importørerne uinteresserede i at købe billigst muligt i udlandet fastlægges afgiften dog ikke efter købsprisen, men efter forholdene på indklaringstidspunktet. Hver uge fastlægges afgiften som differencen mellem de nævnte priser og den i den pågældende uge konstaterede laveste cifpris. På købstidspunktet ved importøren altså ikke, hvad afgiften vil blive.

For ikke at forøge hans spekulationsrisiko alt for urimeligt har man ligesom under den tilsvarende ordning i 1930'erne givet ham mulighed for at oplægge de importerede varer under toldlukke, således at afgiften svares efter den sats, der er gældende, når varen fraføres lageret.

Med henblik på det tilfælde, at svineproduktionen bliver mindre rentabel end forudsat, er der i lovforslagets § 7, stk. 5, indsat en bestemmelse om, at afgifterne gradvis formindskes eller helt falder bort.

De opkrævede afgifter har man under forhandlingerne drøftet at anvende til billiggørelse af oliekgager, således at kreatur- og tjerkræholdere fik pengene. Da man imidlertid ikke på forhånd ved, hvilke afgiftsbeløb der indkommer, og hvorledes man kan sikre, at det fulde beløb kommer forbrugerne til gode, er spørgsmålet om midlernes anvendelse holdt åbent indtil videre.

Det er dog meningen, at afgifterne fortrinsvis skal komme de kornkøbende landbrugere til gode.

Samtidig har jeg den ære at fremsætte forslag til lov om afsætning af danske landbrugsvarer.

Lovforslaget, der er begrænset til en 3 års periode, giver landbrugsministeren bemyndigelse til at påbyde, at afsætning af danske landbrugsvarer kun må finde sted under iagttagelse af de forskrifter, han måtte fastsætte, og det siges udtrykkeligt, at bemyndigelsen omfatter ret til at fastsætte, at eksportører af danske landbrugsvarer skal overholde de af landbrugsministeren for udførsel til det pågældende marked fastsatte vilkår, og at lade opkræve afgifter ved udførsel af danske landbrugsvarer samt afgifter ved salg i øvrigt af tilsvarende landbrugsvarer. Der vil dog ikke kunne opkræves en højere afgift ved sådant salg end den gennemsnitlige afgift ved salg til eksport.

Landbrugsorganisationerne har ønsket, at landbrugsministeren skulle have denne bemyndigelse. Privathandelen og industrien er principielt mod en bemyndigelseslov, men har dog arbejdet med på lovens udformning, og dette samarbejde har været af en sådan art, at jeg har ment mig berettiget til i bemærkningerne til lovforslaget at kunne henvisse til, at lovforslagets fremsættelse sker i forståelse også med handelens og industriens organisationer. Jeg har imidlertid for et par timer siden modtaget en skrivelse fra handelens og industriens organisationer, som lader formode, at der på ét punkt foreligger en misforståelse. Jeg forstår ikke dette efter de forhandlinger, der har fundet sted, men det må jo finde sin afklaring under forhandlingerne her i tinget.

Da den lov, som de tidligere ministerielle eksportudvalg hvilede på, fik lov at udløbe i 1950, mente man at stå foran en udvikling mod stadig friere samhandel med landbrugsvarer. Udviklingen er desværre gået den modsatte vej. Med stigende produktion verden over og voksende afsætningsvanskeligheder er fulgt mere effektiv landbrugsbeskyttelse, skærpede importrestriktioner og øget centralisering af importen i de enkelte lande.

Så længe der er tale om et sælgers marked,